

Winther: Jeg kan ikke Andet end være særdeles vel tilfreds med det Lovforslag, som i dette Dieblif foreligger. Naar man ser paa de Principer, som ere deri, kan jeg ikke finde, at der er et eneste af dem, hvori Forslaget i noget Bæsentlig adskiller sig fra det, der er fremlagt af mig og henvist til det ærede Udvalg. Paa den anden Side var det mig netop klart, da jeg forelagde mit Forslag, at det ikke vilde kunne komme til at faae den Betydning som et Forslag, der fremkom som en Bearbejdelse fra en talrigere Del af Thingets Medlemmer, navnlig fra et Udvalgs Side, og derhos var det jo min Mening, som jeg udtalte ved Sagens 1ste Behandling, at for saa vidt Regjeringsforslaget, nemlig de af Ordsføreren anførte Paragrafer, fik en fylldigere Udførelse, vilde ogsaa mit Forslag kunne blive overflødig. Jeg anser det nu for fyldestgjort ved det Forslag, som er kommet frem her. Der er imidlertid nogle enkelte Punkter deri, der ere noget afvigende fra det i mit Forslag Indeholdte, og jeg skal derfor tillade mig at drøele noget ved dem; men som jeg allerede har hørt af den ærede Ordsførers Udtalelser, vil der jo med Lethed kunne staffles Overensstemmelse imellem os. Den ærede Ordsfører for Forslagsstillerne sagde, da han fremlagde det foreliggende Lovforslag, at han betragtede det som et Forsøg paa i det Mindste delvis at løse en ikke uvigtig Side af det saakaldte Arbejderspørgsmaal. Det var den samme Tanke, der ledede mig til at fremkomme med mit Forslag, og jeg skal sige, at det forekommer ogsaa mig, at det paa en meget god og sund Maade berører denne Sag. Hvad er dette saakaldte Arbejderspørgsmaal i sin Grund og i sit Bæsen Andet end Spørgsmaalet om, hvorledes den fattige skal kunne begaa sig lige over for den, der baade ved Arv og ved bedre Oplysning har været i Stand til at benytte den frie Konkurrence paa den Fattiges Bekostning? Det glæder mig, at der ikke er indbragt Forslag her, som gaa ud paa at staffe Arbejderen en bedre Stilling, men at man har brugt Navnet „den Fattige“, den Ubemidlede, thi dette Ord Arbejder, som det er brugt af dem, der have villet omstyrte Samsundet, er et Ord, som er forvirrende. Enhver, der ikke kaldes Arbejder i dette Ords rette Betydning, maa i Grunden betragtes som en Vandbi i en Vikube, som en tærende Person, der skal leve og var henvist til kun at leve af den egentlige Arbejders, den Fattiges, jurk erhvervede Arbejde. Jeg siger derfor: Vort med dette Ord „Arbejder“ som Betegnelse for en særlig Klasse i vort Land. Enhver af os, som maa arbejde for sit Erhverv, er Arbejder, selv om vi ikke indskrænke os til at arbejde med de bare Næver. I den Henseende er det mig altsaa en Tilfredsstillelse at se dette Lovforslags Karakter og det Navn, som det har optaget i sin Titel. Den ærede Ordsfører udtalte i Dag, i Begyndelsen af sit Foredrag, hvilke Retninger han havde taget Hensyn til, og han be-

mærkede ved denne Leilighed, at han ikke havde taget Hensyn til de egentlige Socialister. Jeg antager, at den ærede Læser derved har sigtet til „Internationale“, dette store Selskab, som har søgt at omstyrte samtlige europæiske Samsund. Men turde jeg tillade mig en Bemærkning med Hensyn til Ordet „Socialist“, som den ærede Rigsdagsmand brugte? Der er i vort Land nogle Mænd, som i Almindelighed kalde sig Medlemmer af frie Fagforeninger, der tildels have Navn af socialistiske eller demokratiske Foreninger — jeg erindrer ikke alle de forskjellige Navne, som disse forskellige Foreninger have — og jeg har i Dag haat den Ære at indbringe her i Thinget en Adresse fra disse Mænd, hvori de bede Thinget om at tage visse Punkter, som efter deres Mening have stor Betydning for dem, under nærmere Overveielse. Naar man nu ser, hvilke disse Punkter ere, vil man lægge Mærke til den Moderation, der findes i disse Mænds Udtalelser. De fire af de fem Punkter, som de bede Thinget at tage under Overveielse, ere ikke Andet end, hvad der her har ligget for mange Gange. Her har ofte været Tale om at staffe en Medfættelse paa Løden af Livsforpligthed, her har ligeledes været Tale om at nedlægge en Kommission til Undersøgelse af Arbejdersforholdene og naturligtvis at tilkalde Arbejdere dertil. Her har været Tale om, at den midlertidige Fattigunderstøttelse ikke skulde berøve en Mand hans borgerlige Rettigheder. Det var de 3 af de Punkter, der ere berørte i den i Dag indbragte Adresse. Det fjerde angaar en større Sikkerhed over for Forsøgelse for politiske Forbrydelser, og i denne Henseende har dette Thing ogsaa udtalt en Stemme, hvorigjennem det fordrer, at Grundlovens § 74 særlig skulde sse Fyldest faaledes, at den Slags Sager bleve dømt i Forbindelse med Nævninger. Der staar altsaa blot det femte Punkt tilbage, som angaar Forlangendet om en Normalarbejdsdag og Tilskud til Produktionsforeninger. Hvad Normalarbejdsdagen angaar, da er der jo i dette Thing og i Rigsdagen i det Hele gjort visse Skridt ved den Lov, der angaar Arbejde af visse Personer i Fabrikker. Der er altsaa i det, der er fremkommet fra disse Mænd, en saa stor Moderation, at det forekommer mig, at det Navn, som den ærede Forslagsstiller anvendte, vist nok ikke kan have været rettet mod disse Personer. (A. H. Nielsen: Nei!) Dette var jeg overtydet om, men, da jeg netop havde indbragt denne Adresse i Dag, vilde jeg dog tage dette Forbehold. Forslaget er altsaa et Forsøg af de ærede Forslagsstillere paa at gennemføre Tanken i Grundlovens § 84 om at give den Understøttelse til de Trængende, som hører sammen med det politiske System, under hvilket vi for Diebliffet leve. Jeg skal her hverken gaa ind paa den almindelige Udvikling, som den ærede Ordsfører for Forslagsstillerne gav, og som jeg som Tilhører har følt mig i høj Grad tilfreds-